

Arrest

nr. 220 053 van 19 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DER HASSELT
Sint Annalaan 608/gelijkvloers
1800 VILVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 februari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 januari 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. JANS *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 25 augustus 2016 België is binnengekomen, diende op 9 september 2016 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 29 maart 2016 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 26 januari 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 26 januari ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 09/09/2016
Overdracht CGVS: 16/09/2016*

U werd op 26 september 2017 van 9u12 tot 10u28 en op 14 november 2017 van 9u tot 12u54 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), bijgestaan door een tolk die het Pasjtoe machtig is. Uw advocaat, Meester Evelien Verstraeten loco Meester Dominique Van Eenoo, was gedurende het hele gehoor van 26 september 2017 aanwezig.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Pasjtoen en Afghaans staatsburger. U bent afkomstig van het dorp Armol in het district Mehtarlam van de provincie Laghman. Toen u één maand à twee maanden oud was, verhuisde uw familie naar de stad Peshawar in Pakistan. U studeerde er tot de achtste graad. Na dertien of veertien jaar keerde uw familie terug naar Afghanistan, naar de stad Kaboel. Uw familie verbleef daar vier of vijf jaar. U werkte in Kaboel in een GSM-winkel, waar u GSM-accessoires verkocht. U kreeg er een relatie met een meisje, R. Zij was beloofd aan iemand anders. U had drie à vier maanden een relatie, tot haar familie jullie relatie te weten kwam. R. ontsnapte van haar huis en kwam naar u, waarna jullie naar het politiekantoor gingen om daar hulp te zoeken. Initieel zei de politie dat ze u zouden helpen. Vier à vijf uur later werden R. en u uit elkaar gehaald en werd u twee dagen lang in de gevangenis opgesloten. Wanneer u in de gevangenis zat, kwam de familie van R. twee keer naar uw familie om u te zoeken. Uw familie verhuisde omwille van deze problemen van Kaboel naar Laghman. Toen u vrij kwam belde u uw vader, die u vroeg naar Laghman te komen. U bent onmiddellijk naar Laghman vertrokken en u bleef daar twee à drie maanden. Uw familie in Laghman was kwaad en zei dat u hun reputatie had beschadigd. U verliet Afghanistan ongeveer twee jaar geleden en kwam in België aan op 25 augustus 2016. U diende een asielaanvraag in op 9 september 2016.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw taskara en de taskara van uw vader neer.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst wordt uw geloofwaardigheid reeds ernstig ondermijnd door het feit dat u uw verklaringen aangaande uw identiteit, herkomst en asielrelaas verschillende keren grondig wijzigt ten opzichte van eerdere verklaringen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaart u geboren te zijn in Armol en daar verbleven te hebben tot uw vertrek naar België (Verklaring DVZ, p. 4). U verklaart er een eigen GSM-winkel te bezitten en daar drie jaar gewerkt te hebben (Verklaring DVZ, p. 5). U gaf er aan dat onbekende mensen u bedreigden en u vroegen om samen te werken, waarna u dreigbrieven zou hebben ontvangen en Afghanistan verlaten zou hebben (Vragenlijst CGVS). Tijdens het eerste gehoor op het CGVS wordt u gevraagd of u opmerkingen heeft over uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarop u corrigeert dat u geen winkeleigenaar was, maar als student in een winkel werkte. Verder had u geen opmerkingen (CGVS I, p. 2-3) en verklaart u opnieuw dat u steeds in Armol gewoond zou hebben (CGVS I, p. 4). Het eerste gehoor werd na ongeveer een uur en tien minuten vroegtijdig afgebroken omdat u zich niet goed voelde (CGVS I, p. 7). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dat u in Laghman geboren bent maar in Pakistan en Kaboel hebt gewoond (CGVS II, p. 3). U verklaart initieel dat u twee à drie maanden voor uw vertrek naar Laghman bent vertrokken, vooraleer uit Afghanistan te vertrekken (CGVS II, p. 5). Later zegt u dat u vier of vijf dagen in Laghman gependend hebt voor uw vertrek (CGVS II, p. 9). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover, geeft u de weinig overtuigende uitleg dat u niet thuis was voor twee à drie maanden in Laghman en dat u bij een smokkelaar was voor twee à drie maanden (CGVS II, p. 9). Volgens uw verklaringen tijdens het tweede gehoor werkte u in een GSM-winkel in Kaboel, waar u GSM-accessoires verkocht (CGVS II, p. 5).

U biedt daarenboven geen zicht op uw familiale en financiële omstandigheden. Zo verklaart u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw zus gehuwd is en in Kaboel verblijft (Verklaring DVZ, p. 7). Tijdens uw eerste gehoor wordt u gevraagd waar uw zus is, waarop u zegt dat ze in Laghman verblijft en dat u geen informatie hebt over haar (CGVS I, p. 6). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen, zegt u dat u misschien zei dat ze in Kaboel was maar dat u het op dat moment niet wist (CGVS I, p. 6). Gevraagd waarom u dat zou zeggen als u het op dat moment niet wist, zegt u dat ze naar Kaboel is gegaan toen u naar hier kwam maar dat ze daar niet woont en dat haar man daar een job had gevonden (CGVS I, p. 6). Gevraagd hoeveel ooms en tantes van vaderskant u hebt, zegt u dat u het niet wist toen u hier kwam en dat u misschien een paar van uw ooms hebt vermeld, waarna u zegt dat u zes ooms van vaderszijde hebt (CGVS I, p. 6). Volgens u wonen zij allemaal in Armol in Laghman (CGVS I, p. 6).

Gevraagd welk werk zij doen, zegt dat u één van hen een winkel in Mehtarlam geeft en dat de andere twee op het veld werken (CGVS I, p. 6). Gevraagd wat de andere drie doen, zegt u dat u niet weet van de anderen, dat ze soms een job doen en soms een andere job doen, dat ze soms groenten verkopen en dat één van uw ooms langs moederszijde is gestorven (CGVS I, p. 6). Gevraagd wat uw vader voor werk in Kaboel deed, zegt u dat u niet exact weet wat, maar dat hij met een makelaar werkte, waarna u zegt dat u zijn functie niet weet of wat hij exact deed (CGVS II, p. 4). Uw inconsistente en uiterst oppervlakkige verklaringen over uw familie doen vermoeden dat u ook hierover niet de volledige waarheid vertelt.

Ook over uw financiële toestand legt u bijzonder vage en inconsistente verklaringen af. Gevraagd hoeveel uw reis gekost heeft, zegt u dat het 5000 of 5500 dollar heeft gekost (CGVS II, p. 19). Gevraagd naar het verschil tussen deze twee bedragen, zegt u dat u het exacte bedrag niet weet (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie uw reis betaald heeft, zegt u dat het nog niet betaald is en dat jullie hem tot nu toe het geld betalen (CGVS II, p. 19). Gevraagd hoeveel er al betaald is, zegt u dat ze eens zeiden dat er 50.000 afghani betaald hadden, dat dat lang geleden is en dat u het daarna niet meer hebt gevraagd (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie dat geld betaalt, zegt u dat het geld van de velden in Laghman komt (CGVS II, p. 19). Gevraagd wat er gekweekt op die velden, zegt u dat het niet weet, dat u er niet bent geweest en dat ze verschillende dingen kweken per seizoen (CGVS II, p. 19). Gevraagd hoe uw familie momenteel een inkomen heeft in Afghanistan, zegt u dat uw ooms uw vader helpen en de oogst verkopen en dat jullie geen huur moeten betalen omdat het huis van jullie is (CGVS II, p. 19).

Voorts maakt u niet aannemelijk dat u problemen in Kaboel gekend zou hebben als gevolg van uw relatie met R.. Echter, op de DVZ repte u met geen woord over deze problemen. U had het louter over gedwongen rekrutering door een onbekende groepering. U had hier niets meer aan toe te voegen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS haalt u dan plots uw problemen met de familie van R. aan. Over die gedwongen rekrutering zegt u niets meer (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd waarom u plots andere asielproblemen opwerpt, zegt u louter dat u niet wist dat u geïnterviewd zou worden wanneer u Afghanistan verliet, dat u werd misleid door mensen die u zeiden dat u terug zou moeten keren naar Pakistan wanneer u Pakistan zou vermelden, dat u problemen had omwille van uw relatie en dat u nu de waarheid zegt (CGVS II, p. 12). Dergelijke ontwijkende uitleg over de reden waarom u op de DVZ een volkomen ander asielrelaas meegaf zijn weinig overtuigend en doen ernstig twijfelen aan uw asielrelaas.

Uw verklaringen over uw relatie met R. zijn namelijk weinig aannemelijk. Gevraagd waar R. nu is, zegt u dat u het na het bezoek aan het politiekantoor niet meer weet en dat u enkel aan zichzelf dacht (CGVS II, p. 7). Gevraagd naar haar telefoonnummer, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 7). Van de naam van de persoon aan wie R. beloofd was, zegt u dat ze u zijn naam niet zei (CGVS II, p. 7), noch hebt u haar ooit gevraagd of ze beloofd was aan iemand anders (CGVSII, p. 20). Dergelijke verklaringen doen reeds ernstig twijfelen aan de relatie die u met haar gehad zou hebben.

R. zou volgens uw verklaringen tot de familie van Maarschalk F. en Generaal J. behoren, een machtige familie (CGVS II, p. 5). Gevraagd naar de relatie tussen Maarschalk F. en R., zegt u het niet te weten en zegt u dat haar vader een job had bij hem (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar wat haar vader precies voor job deed, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar de naam van haar vader, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 16). Gevraagd of R. tot de familie van Maarschalk F. behoorde of dat haar vader bij hem werkte, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 14). Gevraagd wat u van Maarschalk F. weet, zegt u dat hij gekend is over heel Afghanistan (CGVS II, p. 14). Gevraagd waarom hij zo machtig is, waarop u louter zegt dat hij een maarschalk in Afghanistan is en dat u geen andere informatie hebt (CGVS II, p. 14). Later wordt u gevraagd wat Maarschalk F. exact deed, zegt u dat hij een maarschalk was en dat hij betrokken is bij hondengevechten en buzkashi (CGVS II, p. 17). Opnieuw gevraagd wat hem zo beroemd maakt, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 17). Mohammad Qasim F., of Maarschalk F., was één van Afghanistans machtigste, wreedste en corruptste warlords. Hij was onder andere minister van Defensie en eerste vicepresident (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw kennis van zijn persoon en de familie van R. in die mate beperkt is, doet verdere twijfels rijzen te meer daar dit de kern van uw asielproblemen raakt.

Vervolgens zijn uw verklaringen over uw ontmoetingen met R. weinig aannemelijk. U zegt dat u haar voor het eerst in de winkel zag, dat jullie elkaar zagen, dat jullie nummers hebben uitgewisseld en veel aan de telefoon praatten (CGVS II, p. 6 en p. 13). Gevraagd waarover jullie praatten als jullie elkaar zagen, zegt u dat er andere mensen in de winkel stonden, dat jullie niet konden praten, dat zij voor de winkel stond, dat jullie naar elkaar keken en dat zij daarna weer vertrok. U zegt verder dat jullie niet veel tegen elkaar zeiden als jullie elkaar in persoon zagen en dat jullie knuffelden (CGVS II, p. 15). Gevraagd hoeveel keren jullie elkaar zagen, zegt u dat u haar vier of vijf keer hebt gezien buiten de winkel (CGVS II, p. 14).

Gevraagd waar jullie elkaar zagen, zegt u dat jullie elkaar altijd op een privéplek zagen, in een café of een sapjeswinkel en dat jullie niet veel naar buiten konden (CGVS II, p. 13). Gevraagd waar jullie specifiek elkaar zagen tijdens die vier of vijf keer dat jullie elkaar zagen buiten de winkel, zegt u dat haar in een café, of een restaurant, of op een plaats in een Hazara-wijk waar jongens hun meisjes meenemen, zag (CGVS II, p. 13). Dergelijke vage verklaringen zetten uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw asielproblemen verder op de helling.

Het doet eveneens verbazen dat R. u, volgens uw verklaringen, met uitzondering van een enkele keer, altijd alleen kwam bezoeken (CGVS II, p. 14). Gevraagd of het in Afghanistan normaal is dat meisjes alleen naar een onbekende jongen gaat, zegt u louter dat het niet normaal is maar dat mensen dat doen omdat het niet mogelijk is om het niet te doen (CGVS II, p. 20). Gevraagd waarom zij dan een uitzondering was, zegt u dat het niet normaal is voor iedereen maar dat bijna iedereen het doet in de stad en dat het niemand iets kan schelen (CGVS II, p. 20). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, is het allesbehalve gangbaar dat ongetrouwde vrouwen mannen alleen bezoeken. Zij worden immers afgeschermd van mannen die niet tot hun familie behoren (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw verklaringen komen maar weinig doorleefd over.

Verder legt u twijfelachtige verklaringen af over uw bezoek aan de politie na de ontsnapping van R.. Volgens uw verklaringen ging u naar het politiekantoor om hulp te zoeken, waarna u aan de politie zei dat R. niet met die jongen wou trouwen maar met u wou trouwen. De politie zei u dat dat geen probleem was en dat ze u zouden steunen. Later zouden ze R. en u uit mekaar hebben gehaald en opgesloten hebben voor twee dagen (CGVS II, p. 8). Gevraagd waarom u naar de politie ging voor een oplossing voor uw problemen, zegt u dat u dacht dat het recht is van iedereen om in vrijheid te leven en dat de politie u zei dat niemand het recht heeft om gedwongen met iemand te laten trouwen, dat u dacht dat er democratie was en dat iemand jullie zou beschermen (CGVS II, p. 20). Gezien de Afghaanse normen roepen deze verklaringen vragen op. U wordt dan nogmaals gevraagd waarom u naar de politie ging, waarop u repliceert dat u bijna uw hele leven in Peshawar hebt gewoond en dat mensen gewoon naar de rechtbank gaan als ze willen trouwen (CGVS II, p. 21). Gezien u vier of vijf jaar in Kaboel hebt gewoond en R. haar hele leven in Kaboel heeft gewoond, wordt u gevraagd hoe het komt dat u niet op de hoogte bent van deze tradities, waarop u de weinig overtuigende uitleg geeft dat u verrast was en niet wist wat te doen (CGVS II, p. 21). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, worden koppels die weglopen om te trouwen vaak opgesloten, waarbij de man beschuldigd wordt van kidnapping en de vrouw van overspel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u zonder meer naar de politie stapt om hun steun te vragen om met een vrouw weg te lopen die met iemand anders moet trouwen, en dat de politie uw acties zomaar steunt en aanbiedt om u hierbij te helpen, roept vragen op.

De door u voorgelegde taskara's van uw vader en uzelf kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen:

“Eerste en enige middel - Schending van de artikelen Schending van de artikelen de artikelen 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van Vreemdelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikelen 2, 3 en 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en de artikel 3 inzake de wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”

Verzoeker geeft een korte theoretische uiteenzetting en maakt een “toepassing in onderhavig geval”. Hij licht toe als volgt:

“Dat het CGVS in de bestreden beslissing oordeelt dat de geloofwaardigheid van verzoeker ondermijnd wordt door het feit dat hij zijn verhaal enkele keren heeft gewijzigd.

Dat verzoeker al eerder had opgemerkt dat hij tijdens zijn interview op de Dienst Vreemdelingenzaken een fout verhaal had verteld, omdat hij schrik had dat de waarheid hem geen gunstige beslissing kon opleveren. Er hadden namelijk meerdere personen tegen verzoeker gezegd dat hij nooit een gunstige beslissing zou verkrijgen wanneer hij zou vermelden dat hij enige tijd in Pakistan had gewoond. Door de verklaringen van die personen, die meer ervaring hadden met de procedures in België, was verzoeker ervan overtuigd geraakt dat de Belgische autoriteiten hem zouden kunnen dwingen, niet naar Afghanistan, maar naar Pakistan terug te keren. Een terugkeer naar Pakistan leek voor verzoeker al even onmogelijk als een terugkeer naar Afghanistan, doch om andere redenen.

Verzoeker heeft niet de bedoeling gehad om de Belgische autoriteiten te misleiden hij werd bijzonder bang gemaakt door mensen die hem in die zin informeerden. Verzoeker heeft echter na gesprek met zijn toenmalige raadsman ingezien dat dit niet in zijn belang was en dat hij de waarheid moest vertellen, dat alleen door de waarheid te vertellen hij een positief resultaat kan behalen. Dat verzoeker dat advies is gevolgd en hij de volledige waarheid en niets dan de ware toedracht heeft uiteengezet bij verhoor op het CGVS.

De familie van verzoeker had vroeger de vluchtelingenstatus kunnen bemachtigen in Pakistan. Zij zijn echter opnieuw naar Afghanistan getrokken, waardoor het nu voor de gehele familie onmogelijk zou zijn opnieuw vluchtelingenstatus te verkrijgen. Verzoeker zou dus nooit aanspraak maken op een legale verblijfsstatus in Pakistan.

Dat verzoeker dus met het foutieve verhaal dat hij vertelde tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken wou vermijden dat hij of naar Afghanistan of naar Pakistan zou worden teruggestuurd.

Dat verzoeker daarna beseftte dat zijn foutieve verhaal doorprikt kon worden wegens bewijzen op internet. Daarop besloot verzoeker de waarheid te vertellen tijdens zijn tweede interview, in de hoop dat men zou begrijpen waarom hij geprobeerd had zijn verblijf in Pakistan te verbergen.

Ondertussen weet verzoeker dat hij die andere personen niet had moeten geloven en dat hij niet teruggestuurd zal worden naar Pakistan. Helaas is verzoeker te goedgelovig geweest, wat hem nu een negatieve beslissing heeft opgeleverd.

Dat dit volledig verklaard waarom het verhaal van verzoeker in zijn tweede interview zo sterk afweek van het verhaal in zijn eerste interview.

Dat het CGVS deze uitleg in zijn beslissing echter als ontwijkend beschouwd en daarom ook weinig overtuigend.

Dat het CGVS niet afdoende motiveert waarom deze uitleg ontwijkend is over de reden waarom verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken een volkomen ander asielrelaas meegaf, aangezien de uitleg van verzoeker net exact bespreekt waarom het eerste verhaal verzonnen was. Dat het CGVS zodoende artikel 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat het CGVS vervolgens oordeelt dat de verklaringen van verzoeker in verband met zijn familiale en financiële toestand en zijn relatie met R. weinig aannemelijk zijn.

Dat verzoeker volgens het CGVS geen zicht biedt op zijn familiale omstandigheden. Het CGVS verwijt verzoeker niet op de hoogte te zijn van de huidige beroepstoestand van zijn ooms. Nochtans is het niet onlogisch dat verzoeker, die ondertussen al anderhalf jaar een veel gelimiteerder contact heeft met zijn familie, niet exact kan meegeven welke beroepen zijn ooms uitoefenen. Bovendien heeft verzoeker naar waarheid verteld dat zijn zus ofwel in Kabul ofwel in Laghman verblijft, dit is namelijk afhankelijk van de job van haar man. Het is dus zeker mogelijk dat verzoeker ervan uit ging dat zijn zus tijdens het eerste verhoor van verzoeker in Laghman verbleef, maar dat hij recent voor zijn tweede verhoor had vernomen dat zij in Kabul was.

Dat verzoeker volgens het CGVS vage verklaringen aflegt betreffende zijn financiële toestand. Aangezien het verzoekers vader is die de financiële kant van verzoekers vlucht uit Afghanistan heeft geregeld, mag het niet verwonderen dat verzoeker hiervan niet volledig op de hoogte is. Verzoeker weet enkel dat zijn vader en zijn smokkelaar kennissen zijn, waardoor verzoeker vermoedt dat zijn vader een goedkoper tarief heeft kunnen regelen. Hoe verzoekers vader de betaling geregeld heeft en of er al betaald is, daar heeft verzoeker geen zicht op.

Dat ook in verband met de relatie tussen verzoeker en R. het CGVS verzoekers verklaringen weinig aannemelijk vindt. Het CGVS hecht geen geloof aan verzoekers bewering dat hij niet weet waar R. op dit moment verblijft. Verzoeker gebruikt echter gewoon zijn gezond verstand door niet uit te zoeken waar R. zich momenteel bevindt. Het is namelijk het contact tussen beiden dat verzoekers leven op zo'n manier in gevaar heeft gebracht dat hij zijn land van herkomst moest ontvluchten. Bovendien hebben verzoeker en R., ondanks hun liefde voor elkaar, maar weinig contact kunnen hebben in die luttele maanden die ze samen waren. R. werd vanuit haar familie duidelijk zeer kort gehouden, getuige het gedwongen huwelijk. Dat weinige contact is vervolgens volledig verbroken op het moment dat de politie verzoeker en R. uit elkaar haalde en verzoeker voor meerdere dagen opsloot. Bovendien is verzoeker op de hoogte van banden tussen de familie van R. en de Afghaanse autoriteiten, tot in de hoogste rangen. Banden die ervoor zorgen dat de familie van R. gemakkelijk op de hoogte gesteld kan worden van haar doen en laten. Verzoeker en R. moesten daarom zeer voorzichtig te werk moeten gaan bij hun contacten, zodat verzoeker moeilijk een duidelijk bewijs van hun relatie kan bijbrengen. Daarenboven dateren de gebeurtenissen met R. al van meer dan een jaar geleden. Gelet op de lange tijdsperiode die verstreken is, is het onvermijdelijk dat verzoeker zich niet alle details van hun afspraakjes kan herinneren.

Dat verzoeker echter niet wist van die banden op het moment dat hij met de van huis weggelopen R. naar het politiekantoor trok in de hoop op bescherming. Als verzoeker geweten had hoe machtig de familie van R. is, had hij natuurlijk een andere aanpak gekozen. Verzoeker kreeg dus pas na zijn aangifte een idee van de macht van de familie van R.. Het was hem daarna wel onmiddellijk duidelijk dat deze personen zijn aanwezigheid niet moesten hebben en verzoeker is dan ook zo snel mogelijk gevlucht.

Dat het CGVS in zijn beslissing enkel verzoekers verklaringen herhaalt en vervolgens tot de conclusie komt dat deze verklaringen inconsistent en weinig aannemelijk zijn, zonder te motiveren waarom het CGVS weinig geloof hecht aan verzoekers verklaringen.

Dat, gelet op al deze omstandigheden, het CGVS niet afdoende motiveert waarom de verklaringen van verzoeker weinig aannemelijk zijn en daarom artikel 3 inzake de motiveringsplicht schendt.

Dat de beslissing van het CGVS artikel 8 EVRM schendt, aangezien verzoekers recht op een gezins- en privéleven, bij een terugkeer naar Afghanistan, onderworpen zou worden aan inmenging van het openbaar gezag. Verzoeker zou namelijk, omwille van de Afghaanse gebruiken, niet kunnen kiezen met wie hij wil trouwen. Dat het openbaar gezag zich hierin mengt, blijkt duidelijk uit de arrestatie van verzoeker, net omwille van zijn verlangen om te trouwen met het meisje van zijn keuze, R. Deze gebruiken zijn echter geen geschreven wet, noch zijn ze noodzakelijk in een democratische samenleving, voor zover Afghanistan een democratie genoemd kan worden.

Bovendien is het mogelijk dat verzoeker voor de feiten betreffende zijn relatie met R., eenmaal terug in Afghanistan, vervolgd zal worden, moest verzoeker al voldoende geluk hebben dat de op wraak uit zijnde familie van R. hem niet eerst weet te vinden. Verzoeker zou dus vervolgd worden omdat hij een poging gewaagd heeft de rigoreuze gebruiken in zijn thuisland te versoepelen.

Dat het CGVS de verklaringen van verzoeker omtrent zijn bezoek aan de politie zelfs twijfelachtig vindt, gezien de Afghaanse normen. Uit verzoekers verhaal blijkt echter duidelijk dat verzoeker een jonge naïeviteit bezit die hem al meerdere keren problemen heeft opgeleverd. Verzoeker trok met R. naar de politie, denkende dat de politie raad kon geven over de situatie waarin zij zich als geliefden bevonden. De politie kon verzoeker vervolgens zelfs wijsmaken dat ze geholpen zouden worden.

Helaas bleek snel genoeg dat de politie verzoeker weigerde te helpen uit schrik voor de taliban. Verzoeker werd dan ook opgesloten. Verzoeker werd dus gestraft, terwijl hij oprecht zijn best deed om de situatie recht te zetten, niet wetende hoe machtig de familie van zijn vriendin was. Verzoeker stelde helaas vertrouwen in de verkeerde personen, net zoals hij deed met betrekking tot het foutieve verhaal in zijn eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Dat het CGVS vervolgens algemeen stelt dat de veiligheids situatie in Afghanistan per regio verschilt en dat de situatie in Kaboel redelijk veilig is. Het CGVS oordeelt dat er in Kabul geen actueel reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Het CGVS gaat echter niet in op het feit dat de situatie in Kabul voor verzoeker zelf uiterst gevaarlijk is. Het zijn namelijk de repressailles van de familie van R. die verzoeker vreest. Wanneer hij zou moeten terugkeren naar Kabul, zal de familie van R. verzoeker weten te vinden. Ook wanneer verzoeker naar een ander deel van Afghanistan zou terugkeren, bestaat de mogelijkheid dat de autoriteiten de familie van R. hiervan op de hoogte kunnen stellen. Deze familie heeft in het verleden al duidelijk gemaakt dat het leven van verzoeker in gevaar is wanneer zij hem kunnen localiseren.

Dat bovendien de veiligheids situatie in Kabul bezwaarlijk geen gevaar voor de levens van de burgers genoemd kan worden, wanneer er bijna 200 incidenten zijn op minder dan 200 dagen tijd. Bij deze incidenten vallen daarenboven vaak burgerslachtoffers. De situatie in Kabul en andere delen van het land ontspoort volledig. De regering geraakt steeds meer verzwakt en de taliban wint aan macht. De Belgische federale overheidsdienst Buitenlandse Zaken raadt momenteel af om naar Afghanistan te gaan, onder meer omdat "het geweld in 2017 en 2018 onverminderd voortgaat in alle delen van het land." Zelfs wanneer de familie van R. verzoeker niet zou vermoorden, wat zeer onwaarschijnlijk is gezien de geuite bedreigingen, is de kans nog steeds groot dat verzoeker binnen enkele maanden dood is wanneer hij teruggestuurd wordt. Verzoeker terugsturen naar Afghanistan houdt hoe dan ook een schending van zijn mensenrecht op het recht op leven in.

Dat het CGVS nergens in zijn beslissing aanhaalt of verzoeker voldoende kan steunen op bescherming van de Afghaanse autoriteiten. Het CGVS gaat daardoor voorbij aan het feit dat verzoeker al eerder zonder reden werd opgesloten en dat hij dus inzake geen eerlijke kans zou krijgen zich te verdedigen tegen de familie van R.. Dat daarover niets te lezen is in de bestreden beslissing. Heeft het CGVS dit hoegenaamd overwogen?

Dat het CGVS in strijd met artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag oordeelde door te stellen dat verzoeker niet als vluchteling erkend kan worden, aangezien het CGVS niet afdoende motiveert dat verzoeker geen gegronde vrees op vervolging kan aantonen.

Dat het CGVS in strijd met artikel 48/4 Vreemdelingenwet oordeelde door te stellen dat verzoeker geen reëel risico op ernstige schade loopt.

Dat bovenstaande informatie duidelijk aantoont dat de vrees van verzoeker volledig terecht is gezien hij niet op de bescherming van de Afghaanse autoriteiten kan steunen.

Het is dan ook duidelijk dat verzoeker nergens in Afghanistan terecht kan en dat er dus zwaarwegende gronden om aan te nemen dat wanneer verzoeker terugkeert naar Afghanistan, hij een reëel en persoonlijk risico loopt op ernstige schade."

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

- het reisadvies Afghanistan van het Belgische Ministerie van Buitenlandse Zaken (stuk 3);
- het artikel "Afghanistan: onveilig voor Europeanen, maar wel 'veilig' voor Afghaanse migranten?" van Helenka Spanjer van 14 juni 2017 (stuk 4).

2.1.3. In een aanvullende nota van 11 februari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's "Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation" van december 2017;
- COI Focus "Afghanistan Security Situation in Kabul City" van Cedoca van 24 april 2018;
- EASO-rapport "Afghanistan Security Situation Update" van mei 2018;
- EASO-rapport "Country Guidance Afghanistan" van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn relaas aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker bij aanvang van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming, in weerwil van de medewerkingsplicht die op hem rust, valse verklaringen heeft afgelegd over zijn identiteit, verblijfplaatsen voor zijn vertrek naar België en zijn asielmotieven. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat hij van zijn geboorte tot zijn vertrek naar België in het dorp Armol in het district Mehterlam in de provincie Laghman in Afghanistan te hebben verbleven en er gedurende drie jaar een gsm-winkel te bezitten. Hij verklaarde tevens zijn regio van herkomst te zijn ontvlucht nadat onbekende mensen hem bedreigden om samen te werken en hij dreigbrieven ontving (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 4-5; CGVS-vragenlijst, stuk 16, p. 1-2). Verzoeker bevestigde aanvankelijk deze verklaringen tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, hoewel hij toen verklaarde louter als student in een winkel te hebben gewerkt (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 2-3).

Bij aanvang van het tweede persoonlijk onderhoud legt verzoeker echter volledig afwijkende verklaringen af omtrent zijn profiel, verblijfplaatsen en vervolgingsfeiten. Verzoeker verklaarde immers dat hij in Laghman werd geboren maar nadien in Pakistan heeft verbleven tot zijn veertiende of vijftiende, waarna hij terug naar Kabul ging en er vier à vijf jaar woonde en werkte in een gsm-winkel (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 3-5). Hij verklaarde dat zijn familie en later hijzelf terug naar Laghman zijn verhuisd omwille van problemen die verzoeker had met de familie van R., waarmee hij een verboden relatie had (*Ibid.*, p. 5). De Raad merkt op dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij zijn asielmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de instanties bevoegd met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van verzoekers verklaringen bij aanvang van de procedure doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid en aan die van zijn asielmotieven.

Verzoekers verweer in zijn verzoekschrift blijft in wezen beperkt tot een loutere herhaling van zijn verklaringen dat hij handelde op advies van derden omdat hij de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet kende en vreesde teruggestuurd te worden naar Pakistan indien hij de waarheid vertelde. De Raad merkt echter op dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming in vertrouwen geschiedt, en 'vrees' geen reden kan zijn om in het onthaalland onjuiste informatie over zijn verblijf of asielrelaas te debiteren. Verzoeker is bovendien zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die hij zelf aflegt en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden kunnen zijn bedrieglijke verklaringen niet toedekken, gezien hij zowel bij aanvang van de procedure als tijdens de persoonlijke onderhouds meermaals uitdrukkelijk werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht te waarheid te vertellen. Bovendien kan van verzoeker, die pas in België een verzoek om internationale bescherming indiende, omdat hij onderweg hoorde dat België een goed land is (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 9), redelijkerwijze worden verwacht dat hij ernstige pogingen zou ondernemen om zich te informeren over de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Verzoekers verweer in het verzoekschrift biedt dan ook geen afdoende verschoning voor zijn bedrieglijke handelswijze in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging.

Dit geldt te meer nu in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker thans nog steeds ongeloofwaardige verklaringen aflegt over (i) zijn verblijfplaatsen voor zijn komst naar België, (ii) zijn familiaal netwerk en (iii) zijn financieel vermogen en (iv) de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht uit Afghanistan.

De bestreden beslissing motiveerde immers terecht dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegde over zijn verblijf in Laghman in de periode voor zijn komst naar België: *"U verklaart initieel dat u twee à drie maanden voor uw vertrek naar Laghman bent vertrokken, vooraleer uit Afghanistan te vertrekken (CGVS II, p. 5). Later zegt u dat u vier of vijf dagen in Laghman gespendeerd hebt voor uw vertrek (CGVS II, p. 9).*

Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen hierover, geeft u de weinig overtuigende uitleg dat u niet thuis was voor twee à drie maanden in Laghman en dat u bij een smokkelaar was voor twee à drie maanden (CGVS II, p. 9)." De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste poging onderneemt om deze pertinente en draagkrachtige motieven, die steun vinden in het administratief dossier te verklaren of te weerleggen, zodat deze motivering wordt overgenomen door de Raad. De Raad merkt hierbij nog op dat, aangezien zoals hieronder zal blijken, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de familie van R., er evenmin geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij en zijn familie terug naar Laghman zijn verhuisd omwille van deze problemen, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn verblijf in de provincie Laghman.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat uit verzoekers vage en ongeloofwaardige verklaringen kan blijken dat hij geen zicht wil bieden op zijn familiaal netwerk en zijn financiële toestand in Afghanistan.

Zijn verweer dat zijn zus ofwel in Kabul ofwel in Laghman verblijft afhankelijk van het werk van haar echtgenoot kan geen afbreuk doen aan zijn vage en onwetende verklaringen hieromtrent met betrekking tot de verblijfplaats van zijn zus. Verzoeker verklaarde bij aanvang van de procedure immers dat zijn zus in Kabul woonde (DVZ-verklaring, stuk 16, p. 7), terwijl hij tijdens het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij niet wist of ze in Kabul woonde en toen in Laghman woonde (Notities van het persoonlijk onderhoud 1, stuk 11, p. 6). Verzoeker bevestigde tijdens het tweede persoonlijk onderhoud zijn verklaringen dat hij niet zeker wist of ze in Kabul woonde en thans in Laghman woont (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 12). Er kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker zou verklaren dat zijn zus in Kabul woont bij aanvang van de procedure indien hij dit niet zeker wist, zodat zijn verklaringen over de verblijfplaats van zijn zus ongeloofwaardig zijn.

Verzoekers verweer dat hij *"ondertussen al anderhalf jaar een veel gelimiteerder contact heeft met zijn familie"* en aldus niet kan vermelden welke beroepen zijn ooms uitoefenen, kan niet dienstig worden aanvaard. Van verzoeker kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij op de hoogte is van de levensomstandigheden van zijn familieleden, temeer daar verzoeker verklaarde dat zij in hetzelfde dorp wonen als het dorp waar hij en zijn familie verbleven hebben in de periode voor verzoekers komst naar België (*Ibid.*, p. 5). Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat dit niet het geval is: *"Gevraagd hoeveel ooms en tantes van vaderkant u hebt, zegt u dat u het niet wist toen u hier kwam en dat u misschien een paar van uw ooms hebt vermeld, waarna u zegt dat u zes ooms van vaderszijde hebt (CGVS I, p. 6). Volgens u wonen zij allemaal in Armol in Laghman (CGVS I, p. 6). Gevraagd welk werk zij doen, zegt dat u één van hen een winkel in Mehtarlam geeft en dat de andere twee op het veld werken (CGVS I, p. 6). Gevraagd wat de andere drie doen, zegt u dat u niet weet van de anderen, dat ze soms een job doen en soms een andere job doen, dat ze soms groenten verkopen en dat één van uw ooms langs moederszijde is gestorven (CGVS I, p. 6)."*

Hoe dan ook merkt de Raad op dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas, zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zijn familiale omstandigheden zo gedetailleerd en correct mogelijk weergeeft. Verzoekers verweer biedt dan ook onvoldoende verschoning voor zijn vage, inconsistente en onwetende verklaringen over zijn eigen familieleden. Hij gaat bovendien met zijn verweer voorbij aan de pertinente en correcte vaststelling in de bestreden beslissing dat hij ook over het beroep van zijn vader uiterst vage verklaringen aflegde: *"Gevraagd wat uw vader voor werk in Kaboel deed, zegt u dat u niet exact weet wat, maar dat hij met een makelaar werkte, waarna u zegt dat u zijn functie niet weet of wat hij exact deed (CGVS II, p. 4)."* De Raad acht het echter niet aannemelijk dat verzoeker dermate weinig informatie zou hebben over de tewerkstelling van zijn vader.

Deze laatste vaststelling geldt te meer nu uit de vaststellingen in de bestreden beslissing tevens blijkt dat verzoeker geen zicht wenst te bieden op zijn financiële situatie en die van zijn gezinsleden: *"Ook over uw financiële toestand legt u bijzonder vage en inconsistente verklaringen af. Gevraagd hoeveel uw reis gekost heeft, zegt u dat het 5000 of 5500 dollar heeft gekost (CGVS II, p. 19). Gevraagd naar het verschil tussen deze twee bedragen, zegt u dat u het exacte bedrag niet weet (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie uw reis betaald heeft, zegt u dat het nog niet betaald is en dat jullie hem tot nu toe het geld betalen (CGVS II, p. 19). Gevraagd hoeveel er al betaald is, zegt u dat ze eens zeiden dat er 50.000 afghani betaald hadden, dat dat lang geleden is en dat u het daarna niet meer hebt gevraagd (CGVS II, p. 19). Gevraagd wie dat geld betaalt, zegt u dat het geld van de velden in Laghman komt (CGVS II, p. 19). Gevraagd wat er gekweekt op die velden, zegt u dat het niet weet, dat u er niet bent geweest en dat ze verschillende dingen kweken per seizoen (CGVS II, p. 19)."*

Gevraagd hoe uw familie momenteel een inkomen heeft in Afghanistan, zegt u dat uw ooms uw vader helpen en de oogst verkopen en dat jullie geen huur moeten betalen omdat het huis van jullie is (CGVS II, p. 19)." Verzoekers verweer in het verzoekschrift dat hij hiervan niet op de hoogte is omdat zijn vader dit regelde biedt onvoldoende verweer voor zijn vage verklaringen over de financiering van zijn reisweg, gezien de Raad herhaalt dat de medewerkingsplicht van verzoeker vereist dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft hierover. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval, hetgeen verder afbreuk doet aan zijn verklaringen over zijn achtergrond en levensomstandigheden in Afghanistan.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de familie van R. omwille van hun verboden relatie. Waar verzoeker aanvoert dat hij geen bewijs kan bijbrengen van zijn relatie met R., merkt de Raad op dat zijn verklaringen een voldoende bewijs kunnen zijn van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing is dit echter niet het geval. Verzoekers verweer in het verzoekschrift blijft dienaangaande beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen en het in twijfel trekken en minimaliseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de motivering van de bestreden beslissing niet weerlegt, noch ontkracht.

De Raad is van oordeel dat verzoekers verweer dat hij "*zijn gezond verstand*" gebruikt door niet uit te zoeken waar R. zich momenteel bevindt, omdat hun verboden relatie geleid heeft tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst, geen afdoende verschoning biedt voor verzoekers onwetendheid over de huidige situatie van R.. Integendeel, de Raad is van oordeel dat redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij zich op de hoogte zou stellen van de huidige situatie van R., gelet op zijn verklaringen dat zij een verboden relatie hadden zonder toestemming van haar machtige familie, hetgeen in de Afghaanse context mogelijks zware gevolgen kan hebben (Landeninformatie, stuk 20, nr. 2). Dat zij omwille van de machtige familie van R. weinig contact met elkaar konden hebben en vervolgens gescheiden werden door de politie, biedt bovendien evenmin een verschoning voor verzoekers onwetendheid met betrekking tot essentiële elementen van de leefwereld van R., zoals haar telefoonnummer, de naam van haar verloofde, haar band met Maarschalk F., ... Gelet op verzoekers verklaringen dat zij elkaar minstens vier tot vijf keer hebben ontmoet (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 13), slaagt hij er evenmin in om op gedetailleerde en doorleefde wijze verklaringen af te leggen over zijn ontmoeting met R. en de afspraken die hierop volgden. Zijn verweer dat reeds een lange tijdsperiode is verstreken sinds deze afspraken kan geenszins een afdoende verschoning vormen voor deze vaststelling, gezien redelijkerwijze van verzoeker kan worden verwacht dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn afspraken met zijn geliefde R., temeer gezien deze ontmoetingen het startpunt vormden van verzoekers problemen in Afghanistan. De Raad besluit dan ook dat verzoekers desinteresse in de leefwereld en de huidige situatie van R. en zijn vage verklaringen over hun ontmoetingen getuigt van een ondoorleefdheid die niet te verzoenen is met verzoekers verklaringen dat hij een relatie had met R., noch met zijn verklaring dat hij omwille van deze relatie Afghanistan is dienen te ontvluchten.

Het voorgaande geldt te meer nu uit de vaststellingen van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers verklaringen over zijn politiebezoek niet aannemelijk zijn. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij op dat moment nog niet op de hoogte was van de macht van de familie van R. en anders niet naar de politie zou gestapt zijn, merkt de Raad op dat dit verweer klemmt met zijn verklaringen tijdens het tweede persoonlijk onderhoud waar hij verklaarde dat R. hem dit vertelde toen ze elkaar al een tijdje zagen (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 20). Bovendien merkt de Raad op dat dit verweer geen afbreuk doet aan de pertinente en terechte opmerking in de bestreden beslissing dat uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier genoegzaam blijkt dat koppels die weglopen om te huwen vaak worden opgesloten, waarbij de man beschuldigd wordt van kidnapping en de vrouw van overspel (Landeninformatie, stuk 20, nr. 2), zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker en R. met hun situatie naar de politie zouden stappen. Verzoekers algemene verweer dat hij naïef was, biedt onvoldoende verschoning voor deze vaststelling, gezien van verzoeker, die in dit relaas verklaarde vanaf zijn veertiende in Kabul te wonen en zijn geliefde R., die haar hele leven als vrouw in Kabul gewoond heeft, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op de hoogte zijn van de Afghaanse normen, wetten en tradities.

Waar verzoeker aanvoert dat de commissaris-generaal niet motiveert waarom zijn verklaringen niet aannemelijk zijn, merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de commissaris-generaal de motieven zou moeten weergeven die de grondslag van zijn motieven vormen. De motivering van de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

"Voorts maakt u niet aannemelijk dat u problemen in Kaboel gekend zou hebben als gevolg van uw relatie met R.. Echter, op de DVZ repte u met geen woord over deze problemen. U had het louter over gedwongen rekrutering door een onbekende groepering. U had hier niets meer aan toe te voegen (vragenlijst CGVS, vraag 5). Op het CGVS haalt u dan plots uw problemen met de familie van R. aan. Over die gedwongen rekrutering zegt u niets meer (CGVS, p. 11 en 12). Gevraagd waarom u plots andere asielproblemen opwerpt, zegt u louter dat u niet wist dat u geïnterviewd zou worden wanneer u Afghanistan verliet, dat u werd misleid door mensen die u zeiden dat u terug zou moeten keren naar Pakistan wanneer u Pakistan zou vermelden, dat u problemen had omwille van uw relatie en dat u nu de waarheid zegt (CGVS II, p. 12). Dergelijke ontwijkende uitleg over de reden waarom u op de DVZ een volkomen ander asielrelaas meegaf zijn weinig overtuigend en doen ernstig twijfelen aan uw asielrelaas.

Uw verklaringen over uw relatie met R. zijn namelijk weinig aannemelijk. Gevraagd waar R. nu is, zegt u dat u het na het bezoek aan het politiekantoor niet meer weet en dat u enkel aan zichzelf dacht (CGVS II, p. 7). Gevraagd naar haar telefoonnummer, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 7). Van de naam van de persoon aan wie R. beloofd was, zegt u dat ze u zijn naam niet zei (CGVS II, p. 7), noch hebt u haar ooit gevraagd of ze beloofd was aan iemand anders (CGVSII, p. 20). Dergelijke verklaringen doen reeds ernstig twijfelen aan de relatie die u met haar gehad zou hebben.

R. zou volgens uw verklaringen tot de familie van Maarschalk F. en Generaal J. behoren, een machtige familie (CGVS II, p. 5). Gevraagd naar de relatie tussen Maarschalk F. en R., zegt u het niet te weten en zegt u dat haar vader een job had bij hem (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar wat haar vader precies voor job deed, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 14). Gevraagd naar de naam van haar vader, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 16). Gevraagd of R. tot de familie van Maarschalk F. behoorde of dat haar vader bij hem werkte, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 14). Gevraagd wat u van Maarschalk F. weet, zegt u dat hij gekend is over heel Afghanistan (CGVS II, p. 14). Gevraagd waarom hij zo machtig is, waarop u louter zegt dat hij een maarschalk in Afghanistan is en dat u geen andere informatie hebt (CGVS II, p. 14). Later wordt u gevraagd wat Maarschalk F. exact deed, zegt u dat hij een maarschalk was en dat hij betrokken is bij hondengevechten en buzkashi (CGVS II, p. 17). Opnieuw gevraagd wat hem zo beroemd maakt, zegt u het niet te weten (CGVS II, p. 17). Mohammad Qasim F., of Maarschalk F., was één van Afghanistans machtigste, wreedste en corruptste warlords. Hij was onder andere minister van Defensie en eerste vicepresident (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat uw kennis van zijn persoon en de familie van R. in die mate beperkt is, doet verdere twijfels rijzen te meer daar dit de kern van uw asielproblemen raakt.

Vervolgens zijn uw verklaringen over uw ontmoetingen met R. weinig aannemelijk. U zegt dat u haar voor het eerst in de winkel zag, dat jullie elkaar zagen, dat jullie nummers hebben uitgewisseld en veel aan de telefoon praatten (CGVS II, p. 6 en p. 13). Gevraagd waarover jullie praatten als jullie elkaar zagen, zegt u dat er andere mensen in de winkel stonden, dat jullie niet konden praten, dat zij voor de winkel stond, dat jullie naar elkaar keken en dat zij daarna weer vertrok. U zegt verder dat jullie niet veel tegen elkaar zeiden als jullie elkaar in persoon zagen en dat jullie knuffelden (CGVS II, p. 15). Gevraagd hoeveel keren jullie elkaar zagen, zegt u dat u haar vier of vijf keer hebt gezien buiten de winkel (CGVS II, p. 14). Gevraagd waar jullie elkaar zagen, zegt u dat jullie elkaar altijd op een privéplek zagen, in een café of een sapjeswinkel en dat jullie niet veel naar buiten konden (CGVS II, p. 13). Gevraagd waar jullie specifiek elkaar zagen tijdens die vier of vijf keer dat jullie elkaar zagen buiten de winkel, zegt u dat haar in een café, of een restaurant, of op een plaats in een Hazara-wijk waar jongens hun meisjes meenemen, zag (CGVS II, p. 13). Dergelijke vage verklaringen zetten uw geloofwaardigheid met betrekking tot uw asielproblemen verder op de helling.

Het doet eveneens verbazen dat R. u, volgens uw verklaringen, met uitzondering van een enkele keer, altijd alleen kwam bezoeken (CGVS II, p. 14). Gevraagd of het in Afghanistan normaal is dat meisjes alleen naar een onbekende jongen gaat, zegt u louter dat het niet normaal is maar dat mensen dat doen omdat het niet mogelijk is om het niet te doen (CGVS II, p. 20). Gevraagd waarom zij dan een uitzondering was, zegt u dat het niet normaal is voor iedereen maar dat bijna iedereen het doet in de stad en dat het niemand iets kan schelen (CGVS II, p. 20). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, is het allesbehalve gangbaar dat ongetrouwde vrouwen mannen alleen bezoeken. Zij worden immers afgeschermd van mannen die niet tot hun familie behoren (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Uw verklaringen komen maar weinig doorleefd over.

Verder legt u twijfelachtige verklaringen af over uw bezoek aan de politie na de ontsnapping van R.. Volgens uw verklaringen ging u naar het politiekantoor om hulp te zoeken, waarna u aan de politie zei dat R. niet met die jongen wou trouwen maar met u wou trouwen.

De politie zei u dat dat geen probleem was en dat ze u zouden steunen. Later zouden ze R. en u uit mekaar hebben gehaald en opgesloten hebben voor twee dagen (CGVS II, p. 8). Gevraagd waarom u naar de politie ging voor een oplossing voor uw problemen, zegt u dat u dacht dat het recht is van iedereen om in vrijheid te leven en dat de politie u zei dat niemand het recht heeft om gedwongen met iemand te laten trouwen, dat u dacht dat er democratie was en dat iemand jullie zou beschermen (CGVS II, p. 20). Gezien de Afghaanse normen roepen deze verklaringen vragen op. U wordt dan nogmaals gevraagd waarom u naar de politie ging, waarop u repliceert dat u bijna uw hele leven in Peshawar hebt gewoond en dat mensen gewoon naar de rechtbank gaan als ze willen trouwen (CGVS II, p. 21). Gezien u vier of vijf jaar in Kaboel hebt gewoond en R. haar hele leven in Kaboel heeft gewoond, wordt u gevraagd hoe het komt dat u niet op de hoogte bent van deze tradities, waarop u de weinig overtuigende uitleg geeft dat u verrast was en niet wist wat te doen (CGVS II, p. 21). Volgens informatie waarover het CGVS beschikt, worden koppels die weglopen om te trouwen vaak opgesloten, waarbij de man beschuldigd wordt van kidnapping en de vrouw van overspel (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dat u zonder meer naar de politie stapt om hun steun te vragen om met een vrouw weg te lopen die met iemand anders moet trouwen, en dat de politie uw acties zomaar steunt en aanbiedt om u hierbij te helpen, roept vragen op.

De door u voorgelegde taskara's van uw vader en uzelf kunnen aan bovenstaande niets wijzigen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt immers dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op nietreguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Op grond van deze vaststellingen besluit de Raad dat verzoekers verklaringen over de vervolgingsfeiten geheel ongeloofwaardig zijn. De door verzoeker neergelegde documenten kunnen voorgaande vaststellingen niet wijzigen. In de bestreden beslissing werd terecht gewezen op objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 15, nr. 2), met name de "COI Focus: Afghanistan. Corruptie en valse documenten" van Cedoca van 21 november 2017, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht, zodat de bewijswaarde van de door hem aangebrachte documenten beperkt is. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift geen enkele dienstige argumentatie aan tegen deze pertinente en terechte vaststelling in de bestreden beslissing, zodat deze wordt overgenomen door de Raad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing terecht geoordeeld dat verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in de stad Kabul moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Security Situation in Kabul City van 6 juni 2017) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad.

Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA) en de Afgaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Wel heeft IS in de loop van 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij de sjiitische minderheid in de stad geviséerd werd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken."

Verzoekers algemene betoog dat in Kabul veiligheidsincidenten plaatsvinden waarbij burgerslachtoffers vallen ligt in dezelfde lijn als bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot stad Kabul en kan aldus geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen, wat de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen. Waar verzoeker het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken bijvoegt (verzoekschrift, stuk 3), wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghaanse reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek naar verzoekers verzoek om internationale bescherming. Het aan het verzoekschrift gevoegde artikel dat kritiek uit op het beleid van de Belgische instanties inzake Afghaanse verzoekers om internationale bescherming, kan de bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de stad Kabul niet weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Niettemin moet het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties.

Gelet op de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker en mede in acht genomen het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaan, toont verzoeker niet aan dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden die niet worden betwist, kan worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande om te besluiten dat in verzoekers hoofde geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker verwijst immers naar zijn problemen met de familie van R., doch hierboven werd reeds geoordeeld dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP